

בעניין:

1. אבו עאבד, ת"ז

תושב השטחים הכבושים

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר.

ע"י ב"כ עוה"ד אלעד כהנא (מ"ר 49009) ו/או עידו בלום (מ"ר 44538) ו/או יותם בן הלל (מ"ר 35418) ו/או חוה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או ליאורה בכור (מ"ר 50217)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200

טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

מדינת ישראל

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה בהולה למתן צו ביניים

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבה ומורה לה ליתן טעם מדוע לא תאפשר לעותר להימלט מרצועת עזה, שם הוא מצוי ברגעים אלו במקום מסתור, כדי למלט את חייו ולמצוא מפלט **אצל ביתו ומשפחתו** שבגדה המערבית.

בשל דחיפותו הברורה של המקרה, לא יוכלו העותרים להרחיב בנוגע למכלול הסוגיות העולות מהמקרה, ויתמקדו בסכנת החיים שנשקפת לעותר. בית המשפט מתבקש לאפשר להם להשלים את טיעוניהם בהמשך.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה.

עניינה של העתירה בצעיר פלסטיני שאך לאחרונה מלאו לו 18 שנים, שמתגורר בגדה המערבית מאז שנת 1999, ובחודש מרץ האחרון נתפס בשטחי ישראל וגורש ממנה לרצועת עזה – על בסיס מענו הרשום בלבד. למצוקה האיומה של העותר שנובעת מהפרידה הכפויה ממשפחתו וביתו, **בת 9 חודשים**, נלווית כיום סכנה מיידית מצד אנשי חמאס.

שלשום נתפס העותר על ידי אנשי חמא"ס, אשר היכו אותו קשות, לקחו ממנו את כל כספו ואת מכשיר הטלפון הנייד שלו, סגרו אותו באחד המסגדים ברצועה והורו לו להישאר שם ו"להתחיל להתפלל". העותר הצליח להימלט מהמקום ומאז הוא מסתתר מאימת רודפיו.

העותר מתחבא כבר מספר ימים בשדה נטוש, בודד ומפוחד. העותר אינו אוכל, שרוי בחרדה ובפחד, ומצבו הנפשי והגופני קשה ביותר. העותר הוא נער בן 18, מורחק ממשפחתו וביתו, וקרוביו שברצועה חוששים לסייע לו מפחד שיאונה להם רע.

והנה, היום נמסר לקרובי משפחתו במפורש כי מחר יגיעו אנשי חמאס לחפש אותו, לתפוס אותו ו"לטפל בו"!

בקשה למתן צו ביניים

לאור הנסיבות החריגות, מתבקש בית המשפט להורות על מתן צו ביניים שיורה למשיבה לאפשר את מעברו הבהול של העותר מרצועת עזה לביתו שבשטח הגדה המערבית דרך ישראל, על מנת להגן על חייו.

למשיבה לא ייגרם כל נזק מהתרת מעברו דרך שטחה של צעיר בן 18, ומשהייתו של העותר בביתו עם הוריו בעת שמתבררת עתירתו. מצד שני, כל רגע נוסף שבו מצוי העותר ברצועה מעמידו בסכנת חיים של ממש.

התשתית העובדתית

1. העותר הוא צעיר פלסטיני שאך לאחרונה מלאו לו 18 שנים, תושב השטחים הכבושים. העותר מתגורר עם משפחתו מאז שנת 1999, אז היה בן 8, בשטחי הגדה המערבית, לשם עברו מרצועת עזה באמצעות המעבר הבטוח.

העתק תעודת הזהות של העותר מצורף ומסומן ע/1.

2. ביום 26.3.09 נעצר העותר באזור התעשייה של רהט שבשטח, בגין שהייה בלתי חוקית. העותר נלקח לתחקור במשטרה לאחריו שוחרר לרצועת עזה – על פניו, אך בשל מענו הרשום. זאת, על אף שהסביר לחוקרים שמשפחתו מתגוררת בגדה כבר משנת 1999. עם גירושו לעזה נאלץ העותר להתגורר אצל סבתו, קשישה בת 70, ואחר כך אצל בן דוד רחוק.

3. מפאת קוצר הזמן נזכיר רק בקצרה כי בין העותרת והמשיבה שרויה מחלוקת בנוגע לשאלת שהייתם של תושבי השטחים הכבושים בארצם. אלא שאף לשיטת המשיבה, כפי שהצהירה עליה בבג"ץ 6685/09 קהוג'י נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, "ככלל לא מורחקים תושבי רצועת עזה שעברו לאיו"ש עובר לפרוץ האירועים הביטחוניים בשנת 2000, ושלא קיים בעניינם חומר בטחוני שלילי" (סעיף 25 לתגובת המשיבים מיום 18.11.09).

המשיבה אף הבהירה בעניין מי שגורש מהגדה לרצועה בניגוד למדיניות הנטענת: "באותם מקרים לאחר שנבדק עניינם של הפונים והסתבר כי נכנסו לאיו"ש עובר לשנת 2000, הוחלט לאפשר את חזרתם לאיו"ש. יוער, כי בחלק מהמקרים ביקשו הפונים לשוב לאיו"ש לאחר ביקור ברצועת עזה, ובחלק אחר דובר במי שהורחקו לרצועת עזה בנסיבות שונות שלא בהתאם למדיניות הנוהגת" (סעיף 28 לתגובה האמורה).

אף אם נקבל את טענת המשיבה כי לא מדובר במדיניות רטרואקטיבית, ואף אם נקבל את הטענה כי אין מדובר במדיניות שרירותית ומפלה, ברי כי לפי מדיניות זו לא היה מקום להרחיק את העותר, שעבר לאיזור חברון בשנת 1999. וודאי שלא היה מקום שלא לאפשר את חזרתו, כמובא להלן.

4. מאז גירושו, החלו אנשי חמאס ברצועה להתענות לעותר, אולם בימים האחרונים הגיעו הדברים לשיא, כאשר **היום התברר כי שלשום הוא נתפס על ידי אנשי חמא"ס, אשר היכו אותו קשות, לקחו ממנו את כל כספו ואת מכשיר הטלפון הנייד שלו, סגרו אותו באחד המסגדים ברצועה והורו לו להישאר שם ו"להתחיל להתפלל".**
5. **בדרך-לא-דרך הצליח העותר להימלט מהמקום ומאז הוא מסתתר מאימת רודפיו. את שני הלילות האחרונים בילה כשהוא מסתתר בשדות וחושש לחייו. מטבע הדברים אין באפשרותו לחזור ללון אצל קרובי משפחתו, החוששים גם הם מהתנכלויות החמא"ס.**
6. **היום אף נמסר לקרובי משפחתו במפורש כי מחר יגיעו אנשי חמאס לחפש אותו, לתפוס אותו ו"לטפל בו"!**
7. לאור הנסיבות הבהולות, היום אחר הצהריים, פנתה נציגת המוקד להגנת הפרט בבהילות בשיחת טלפון לסרן נעם מצרפי, סגן רמ"ד אזרחי במת"ק עזה, וכן למפקדת המוקד ההומניטארי, סג"מ דנה גרוסר וביקשה כי יטפלו בעניין בדחיפות.
8. בהמשך לכך פנו העותרים בכתב למוקד ההומניטארי במת"ק עזה, תיארו את נסיבות המקרה וביקשו להתיר את יציאתו של העותר מן הרצועה וחזרתו לביתו שבגדה **באופן מיידי**.
- העתק פניית המוקד להגנת הפרט למוקד ההומניטארי מצורף ומסומן ע/2.
9. בשעה 18:00 מסרה סג"מ גרוסר טלפונית כי הפנייה נתקבלה אצלם וכי תעדכן טלפונית בדבר הטיפול בה. לפני דקות ספורות שוב נמסר אך שהעניין "בבירור".
10. אולם, בנסיבות אלה, לאור סכנת החיים בה מצוי העותר, ולאור העובדה שכל רגע נוסף בו נמצא העותר ברצועה, מסתתר מאימת רודפיו, עלול להיות הרה אסון, לא נותר לעותרים אלא לפנות לבית המשפט.

במקום טיעון משפטי

11. הרגע בו אדם מתחנן על חייו אינו רגע לשקלא וטריא. זהו רגע שבו יש צו אחד ויחיד: לא תעמוד על דם רעך.
12. הרגע בו אדם מתחנן על חייו הוא רגע בו יש לזכור שכל המציל נפש אחת כמו הציל עולם מלא. הוא אינו "פלסטיני" או "גדתי" או "עזתי", "מאנשי שלומנו" או "האיש שלהם" – הוא אינדיבידואל, נפש חיה, שמוות מרחף מעל ראשו.
13. בלשכותיהם של הפקידים הרלבנטיים עלולים להישקל בשעה כזו שיקולים בלתי רלבנטיים בעליל: מי פנה למי, באלו ערוצים, באילו טפסים, מה ארוויה, מה אפסיד... קריאת ה"הצילו" של הפרט לא תמיד מצליחה לחדור מבעד לחלונות האטומים, לצינורות הפוליטית או לנוקשות המינהלית.

14. זעקתו של אדם שמתחנן על חייו, זעקתו של פרט, של אינדיווידואל, אסור בתכלית האיסור שתהיה כפופה לשיקולים פוליטיים או בירוקרטיים. זעקתו של אדם, שמתחנן על חייו, לעולם גוברת – לעולם חייבת לגבור – על כל הרעשים האחרים.

15. העותרים מבקשים כי יותר להם להשלים ולתקן את עתירתם בהמשך, על מנת לאפשר להם להביא בהרחבה את טענותיהם נגד עצם גירושו של העותר לגדה, וכן את סיפור חייו של העותר בגדה והשתלשלות העניינים שהביאה לסירוב המשיבה לאפשר את חזרתו "מטעמים קריטריוניים".

16. מפאת קוצר הזמן והנסיבות, מוגשת עתירה זו בלא תצהיר מטעם העותר, אשר העותרים יבקשו להשלימו בהמשך.

17. לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו ביניים וצו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבה, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיבה את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

30 בדצמבר, 2009

אלעד כהנא, עו"ד

ב"כ העותרים

עידו בלום, עו"ד

ב"כ העותרים